

Szeretet

A korona, amely más mint az égi...

2020

JÚNIUS

6. szám

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTA KÖZÖSSÉG HÍRLEVELE XXXI. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Magányos Hargita Tábor
2020 májusában

„Ha kiárasztod Lelkedet...”

(Zsolt 104:30-31)

TARTALOM

- Pünkösöd + COVID update
- Februári konferencia Krasznán
- Magányos Hargita
- Új óvoda Nagyváradon
- Trianon 100
- Baptista arcképcsarnok

„Nem ez a magányos, kényszerített csend, hanem az, amikor a csend alatt hegyek mozdultak meg egy-egy szívben. (...) Átléptünk a közösségi, online magány világába, amikor az egymás szemébe való nézés más perspektívákat kap, amikor a szemkontaktust a jel minősége határozza meg, s az sem igazi szembenézés, pedig úgy teszünk, mintha az lenne. A „korona” szó annyira más asszociációkat kapott, hogy már alig-alig gondolunk rá úgy, mint égi koronára, mint amiért érdemes élni vagy meghalni.”

„Ha kiárasztod lelkedet, új teremtmények keletkeznek, és megújítod a termőföld felszínét. Dicsőség legyen az Úrnak örökké! Örüljön alkotásainak az ÚR!” (Zsolt 104:30-3)

Pünkösöd az az ünnep, amikor megemlékezünk a Szentlélek kitöltéséről, a gyülekezet születéséről. Betelni az Úr Lelkével ma is kíváncsú, és a zsoltár üzen nekünk a Lélek kiáradásának feltételéről és eredményéről.

„Ha kiárasztod lelkedet...” Az Úr természetesen ma is be akar tölteni minket Lelkével, de milyen feltételekkel teszi ezt? Az első gyülekezetről azt olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben, hogy együtt voltak mindnyájan, egy akarattal (ApCsel 2:1). Ez beszél nekünk az egységről. Ma is csak oda küld áldást az Atya, ahol egység van. Megváltónk, Jézus Krisztus, amikor értünk imádkozik főpapi imájában (Jn 17.), négyszer is kéri, hogy „egyek legyenek”. Egységben lenni, az egységet munkálni legyen a mi feladatunk, e nélkül nem lehetünk Lélekkel betöltekezve.

Egymás elfogadása jellemezte az első keresztyéneket, bár ott is megvolt mindenkinek a maga személyisége, temperamentuma, de egymást elfogadva tudtak várni az áldásra. A szeretet is ott lakozott tehát a vára-kozók szívében, hiszen ezt tanulták a Megváltótól.

„Új teremtmények keletkeznek”, megváltozik az ember, akit betölt a Szentlélek, az új ember lesz, és ez egy csodálatos változás, amit csak Isten tud megvalósítani. Pál apostol is világossá teszi ezt: „Ezért, ha >>>

:: HAVI KÖZ ::

■ Lapzártánkkor még javában tombol a **COVID-19** járvány, világszerte 4.500.000 fertőzöttet mutattak ki, akik közül 300.000-en haltak meg a vírusnak köszönhetően. Néhány európai ország már feloldotta a korlátozásokat, valamennyit Romániában is enyhítettek a kijárási szabályozásokon, de gyülekezni még mindig nem lehet, vagy csak nagyon szigorú távolságtartási szabályok mellett. Ennek ellenére, mivel szabadtéren – bár szintén csak szabályozva – lehet gyülekezni, vannak gyülekezetek, akik kihasználták ezt a lehetőséget. A román baptista unió vezetése is sürgeti a szabályok enyhítését. Egy másik felbukkanó szükségérzet az úrvacsorával kapcsolatos, hiszen a testvérek vágnak a közösség gyakorlására ebben a formában is. Ezzel kapcsolatosan is sok beszélgetés volt az utóbbi időben a közösségben. Online persze lehet találkozni, de legtöbb ember szerint ez nem az igazi. Ez a várakozás jelenik meg több írásban is ebben a lapszámunkban.

■ Megjelent a Nőszövetség **Eszter** c. folyóiratának legfrissebb, 18. száma. Ajánlasként a szerkesztő, Budai Evódia fülszövegét idézzük, aki így határozza meg a lap témáját: „*Elég neked... Világjárvány idejét éljük. Van elég élelem. Van elég lehetőség a kapcsolatápolásra. Van elég igehirdetés. Van elég csoport, ahova csatlakozhatunk. Van elég könyv. Van szép idő. Van elég idő. Ez mind kegyelem. „Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm*

erőtlenség által ér célhoz.” Látjuk-e azt, ami elég nekünk? Ezzel az elégséggel felelősségteljesen élünk-e? Hogyan használhatjuk ki ezt a kegyelmi időt arra, hogy Isten ereje eljusson oda, ahol, akiben cselekedni akar, akár a mi korlátaink, gyengeségeink által is? Lehet ez egy jó szó, telefonhívás, egy építő bejegyzés, megosztás a közösségi oldalon, segítség, jó cselekedet, vagy éppen ennek a folyóiratnak a továbbadása.”

>>> valaki Krisztusban van, új teremtetés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre”. (2Kor 5:17) Különség van a régi és új között, a régi életmód és az új élet között, ez látszik, és ennek látszani kell. Változás, amit az életünk tükrözni fog. Más a céloom, más a boldogságom forrása, más lett a motiváció, ha a Szentlélek életébe költözik az embernek. Mint, ahogy Pál apostol életében is látható volt a változás, nem ugyanaz az ember tért vissza Damaszkuszból, mint aki arrafele igyekezett.

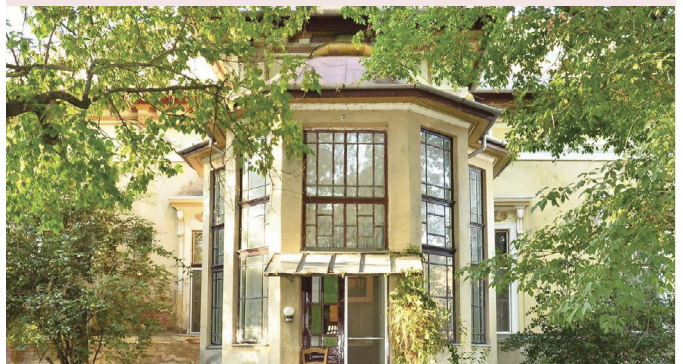
„Megújítod a termőföld felszínét.” Nemcsak új keletkezik, hanem a régi is megújul. A Szentlélekkel való betelítésre annak is szüksége van, aki a múltban már kapott Szentlelket. Erről ír Pál apostol, amikor ezt üzeni az efézusiaknak: „teljetek meg Lélekkel”. (Ef 5:18) Ezt tapasztalta meg Péter is, amikor a zsidók nagytanácsa előtt kellett szólnia. (ApCsel 4:8) Bár pünkösdkor kapott Szentlelket, de most újból betöltötte a Szentlélek.

„Dicsőség legyen az Úrnak örökké!” Igazi dicsőítése az Úrnak nincs ott, ahol hiányzik a Szentlélek. Betelve a Lélekkel lehet kedves dicsőítésünk az Úr előtt. Az Úr is akkor örvendezik és gyönyörködik alkotásában, az emberben, amikor az életünk a Szentlélek vezetése és irányítása alatt van. Élünk úgy, hogy ez megtörténjen! Áldott pünkösdt!

Rajna Ottó, főtítkárhelyettes

Felhívás adónk átirányítására

Kedves testvérek! Az áprilisi lapszámmal a Szövetség vezetősége kiküldött többszáz 230-as ívet, amelyek kitöltésével a szalárdi Filafeldia Noom Öregotthont támogathatják az olvasók adójuk

3,5%-ának átirányításával. Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy aki teheti, támogassa a Szövetség felügyelete alatt működő öregotthont! A kitöltött nyomtatványt legkésőbb június 30-ig lehet az adóhivatalnál leadni. Úgyszintén aki az ANAF oldalán már regisztrált, online is kitöltheti a nyomtatványt (a Spatiu Privat Virtual részlegnél). Az adományokat előre is köszönjük! **(A Szövetség vezetősége)**

Az én Lelkemet adom belétek!

„Az Úr népe ezek és mégis...”
Ez a szófordulat – úgy tűnik – egyidős azzal, hogy az Úrnak „népe” van. Az Isten népén kívüli emberek ugyanis árgus szemekkel figyelik, mit is jelent ez az Istenhez tartozás. Aztán újra és újra felhangzik az évezredek távlatában: „De egy hívővel ez nem történhet, így nem beszélhet, így nem viselkedhet...”

A kiválasztottság tudatában élőknek ilyenkor illene pirulni, bűnbánattal megalázkodni, de szinte mindig jön a sértődött visszavágás: „Na nézd csak, pogány létére hogy tudja, milyennek kellene lenni egy hívőnek...” S az öntelt szív egyre makacsabban rója ugyanazokat a köröket, s ezt képesek vagyunk – ha érdekeink úgy diktálják – akár hamis teológiai érvekkel is alátámasztani...

Izráel népe életében egy ilyen állapot után következett be a fogság. Ám ez az időszak nem vetett véget a korábbi gondolkodásnak. Sőt! Sokan

Istenen kérték számon a helyzetüket. Mások hitehagyottakká lettek és beolvadtak a többi népek közé. Voltak, akik próbálták őrizni az Istenbe vetett hitet, de Isten kijelentése helyett – hamis ígérek alapján – hangzatos szólamokkal áltatták önmagukat és egymást. S ahogy telt-múlt a fogság ideje, egyszerre csak a lekicsinylés és a gúny szavává vált: „Az Úr népe ezek és mégis...”

A helyzet javíthatatlannak, végleg elrontottnak tűnik. S ekkor az Úr úgy dönt, hogy beavatkozik. Nem azért, mert megesett a szíve a száműzetésben élő népén és utólag átértékelte volna a büntetés mértékét. Világosan mondja az Úr: „Nem másért cselekszem, mint az én nevemért! Én magam fogom nevem becsületét helyreállítani, de ehhez titeket foglak felhasználni... Éppen rajtatok fogom megmutatni hatalmamot, olyat cselekszem, amit csak és kizárólag az élő Isten tehet! Amiből valóban megtudják a népek –

azaz a pogányok –, hogy én vagyok az Úr!”

Ezt a hatalmas jelet pedig három szintén kívánta Isten bemutatni: A történelem színpadán: „Kihozlak benneteket a népek közül, összegyűjtelek az országokból, és beviszlek benneteket a saját földetekre.” A hitélet megtisztításában: „Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítlak benneteket” És egy korábban soha nem ismert állapot, az újjászületés, az újjá teremtés csodájában: „Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek...az én lelkemet adom belétek...” Ennek az utóbbi ígéretnek azonban Izráel már nem kizárólagos birtokosa, hiszen az Úr Jézus Krisztus váltása alapján mi is részesévé lehetünk az új életnek! Új szívet kaphatunk és Isten áldott Lelke jelen lehet az életünkben, ha hiszünk Jézusban, mint Megváltónkban.

Kulcsár Tibor, Budapest

A fiúság Lelkét kaptuk (Róm 8:9-17)

Pünkösöd a Krisztusban hívők egyik legnagyobb és legszebb ünnepe, amikor Isten, Jézus mennybe való visszatérését követően, elküldte a Szentlelket, akinek munkája nélkül nem beszélhetnénk keresztyénségről. Pál apostol a Rómaiakhoz írt Levélnek ebben a részében mindenekelőtt a testi és a lelki ember közötti különbséget próbálja érzékeltetni. A test szerint élők nem lehetnek kedvesek Isten előtt. Viszont nincs semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik nem test, hanem Lélek szerint élnek. Akiből mégis hiányzik Isten, illetve Krisztus Lelke, a Szentlélek, az nem lehet az övé, vagyis az, ha hívő is, csak névlegesen az. A Szentlélek a fiúság Lelke.

A fiúság Lelke *Isten fiává tesz*. Vagyis a Szentlélek képes az Istentől elszakadt, a vele szemben engedetlenül vált bűnös embert Isten gyermekévé tenni úgy, hogy Jézus Krisztus által állandó lakozást vegyen az életében. Ezt arról lehet felismerni, hogy többé már nem a test gondolatai, cselekedetei, hanem Isten Lelke fogják irányítani.

A fiúság Lelke *megeleveníti* halandó testünket is. Úrrá lesz testünk felett. Kihoz a halálból, amibe bűneink juttattak, és a Jézus Krisztus által felkínált élet részesévé tesz a Szentlélek bennünk való lakozása által, aki Jézust feltámasztotta, kihozta a halálból.

A fiúság Lelke Jézus Krisztus *uralmát valósítja meg*. Nemet mond a test szerinti életre. Segít halálba adni, megölni, vágyait folyamatosan irtani, mivel tudja, hogy nem adósa már a bűn testének. Mindezt a Lélek segítségével érhetem el, ami krisztusi, új és valódi életet eredményez.

A fiúság Lelke *vezetést ad*. Isteni vezetést az ige által, amit Ő ihletett. A Szentlélek a Biblia igazságaival összhangban vezet. Jézus szavait juttatja eszünkbe. Tőle indítatva szóltak Isten szent emberei is. Az ige szerint való élés istenfiúságunk bizonyítéka. A fiúság Lelke által nevezhetjük Istent Atyánknak, a fiúság Lelke tesz bizonyosságot bennünk és velünk, és a fiúság Lelke tesz Isten örökösévé. Testi vagy lelki emberként olvasod e sorokat? (**Kiss Zoltán**, *Áhítat*-2020)

John MacArthur az imaházak megnyitásáról a törvény és a szabályozások ellenére

„**H**add beszéljek világosan a felmerülő kérdésről. Ha azt mondta volna a kormány, hogy ne gyűljünk össze, mert a keresztyénség törvényellenes, ha azt mondta volna a kormány, hogy ne találkozzunk, mert megbüntettek, megbírságnak a vallási meggyőződéseink miatt, akkor valóban nem lenne más választásunk, csak az, hogy bárhogyan és bármi áron találkozzunk. Ezzel el is érkeztünk az ApCsel 5. fejezetéhez, ahol Izrael vezetői azt mondták az apostoloknak: «Ne tanítsatok!» Péter válasza nagyon egyszerű volt: «Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek» (ApCsel 5:29), aztán kiment és ismét tanított.

Ha azt mondja a kormány, hogy ne dicsőítsük Istent, álljunk le a tanítással, az igehirdetéssel, az evangélium továbbadásával, nem fogjuk ezt megtenni. Inkább Istennek engedelmeskedünk, mint embereknek. Nem szervezünk forradalmat ez ellen; az apostolok sem így tettek. Ha bebörtönöznek ezért, akkor a börtönben hirdetjük az evangéliumot. Ahogyan Pál apostol is mondta: «Szeretném, ha tudnátok testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, mert ismertté lett az egész testőrségben és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet.» (Fil 1:12-13). Tehát, mi nem lázadunk és nem tüntetünk. Sehol sem látod, hogy keresztyének ilyet tettek volna a Cselekedetek könyvében. Ha üldözték is őket, hűséggel hirdették Jézus Krisztus evangéliumát, még akkor is, ha börtönbe kerültek érte, s ez volt a keresztyénség példája századokon át.

A mostani helyzet viszont nem ilyen, bár lehet ilyenné válik majd a jövőben. Talán egyes politikusok túlhangsúlyozzák vagy más színben tüntetik fel, de amit a kormány mond, az ez: «Kérlek, tegyetek így a társadalom védelmében!» Az ő szempontjuk a közjó érdeke. Nem keresztyénüldözésről beszélünk, csupán azt mondják, hogy «így kell viselkedni azért, hogy mások ne legyenek betegek és ne haljanak meg».

Talán most azt gondolod, hogy te nem kerülhetsz ilyen helyzetbe, nem lehetsz vírushordozó, hogy valaki miattad betegedjen vagy haljon meg. Talán azt hiszed neked sikerülhet, de nem dacolhatsz a kormánnyal, s nem mondhatod: «mi akkor is összegyűljünk, mert Isten parancsolta, hogy gyülekezzünk, mindegy mekkora kárt okozunk az embereknek.»

A keresztyéneket irgalom, együttérzés, szeretet, kedvesség és áldozathozatal jellemzi. Hogyan valósulna ez meg nálad, ha azzal kérkedsz, hogy te akkor is összegyűlsz? Gyakorlatilag ezt mondd: «Minket nem érdekel mások biztonságának az ügye». Nem akarhatsz ilyet mondani, mert ez nem segíti előre az evangélium ügyét. Az segítené előbbre az evangélium ügyét, ha azt mondanád: «Természetesen nem szeretnénk senkinek bánatot okozni, vagy bántást okozni, bárkit megbetegíteni s nem kívánjuk senki halálát.» Ezért örömmel alkalmazkodunk. Ez egybecseng azzal, amit a Szentírás mond, hogy csendes és békeszerető életet élünk abban a társadalomban, ahol élünk. Nem lázadunk, nem megyünk tüntetni, nem harcolunk a kormány ellen, nem zaklatunk másokat és nem mondunk szónoklatokat, nem veszünk részt parádékon, nem állítjuk le a forgalmat: csendes és békés életet élünk, és imádkozunk azokért, akik hatalmon vannak fölöttünk, és alárendeljük magunkat nekik.

A Rómaiakhoz írt levél 13. fejezetében Pál apostol ezt mondja: «Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van Istentől rendeltetett.» (Róm 13:1). Péter ezt írja «Engedelmeskedjete minden emberi rendnek az Úrért, akár a királynak, mint a legfőbb hatalomnak, akár a helytartóknak...» (1Péter 2:13-14). Hallottam embereket úgy vélekedni, hogy «ez alkotmányellenes». Ez a vélemény teljes mértékben helytelen. Amikor a kormány azt mondja, hogy valamiben engedelmeskedjete és ez mások fizikai épségét szolgálja, akkor megteszed, mert ez az, amit a keresztyének tennének. Nem vagyunk lázadók és ellenszegülők, nem fitogtatjuk a szabadságunkat más egészségének a kárára.

Hogyan léphetünk vissza attól, hogy Krisztus szeretetét továbbadjuk másoknak? Figyeld csak meg, Jézus jött és gyógyította a betegeket, gyakorlatilag száműzte a betegséget Izraelből. Ő igazi Gyógyító. A legutolsó dolog, amit Jézus Krisztus gyülekezete akarhat az, hogy felelőtlenül éljen és megbetegítsen bárkit, vagy bárki halálát okozza. Nem tehetjük ezt, tartózkodjatok tehát mindentől.

Tisztán látható a helyes hozzáállás, olyannyira, hogy ha visszamegyünk az 1600-as évekbe Richard Baxter nagyszerűen fogalmaz egyik könyvében: «Ha a tisztségviselő» – ahogyan ő nevezi – «azt kéri, hogy egy járvány miatt ne gyülekezzetek, akkor nem gyülekeztetek. Másrészt, ha a tisztségviselő arra kényszerít, hogy ne gyülekezzetek a keresztyének üldözése miatt, akkor mindenáron gyűljete össze.» Úgy gondolom ez a választóvonal, ez a meghatározó.”

A <https://krisztusbanmaradni-korralhaladni.blog.hu/>
számára fordította: **Kelemen Krisztina**

Hamarosan új épületbe költözik a nagyvárad belvárosi Betlehem Óvoda

A Nagyvárad belvárosi Betlehem Óvoda a Betlehemi Baptista Imaháznál indult 1992 őszén. Néhány év múlva a létszám növekedése miatt átköltözött a Magyar Belvárosi Baptista imaházhoz tartozó épületbe, a Főris lakrészbe. 1994-től a Romániai Magyar Baptista Szövetség épületében kapott helyet és két csoportban folytatódott az oktatás képzett óvónőkkel. Ebben az évben id. Veress Ernő testvér, akkori szövetségi elnök közbenjárására az óvoda megkapta a működési engedélyt a román tanügyminisztériumtól. Jelenleg az „Emanuel” oktatási központ intézményi ernyője alá tartozik. Szeretnénk, ha az új óvoda a misszió eszköze lenne továbbra is, szeretnénk az itt tanuló gyerekeknek és szüleiknek az Úr Jézus szeretetével szolgálni. Hála mindazért Istennek, amit értünk és ezért az intézményért cselekszik. Könyörögjünk, hogy legyenek gyermekeket vállaló szülők és hogy legyen hatékony ez a munka. *(Budai Lajos lelkipásztor)*

A Betlehem Óvoda munkatársaival évek óta imádkozunk azért, hogy Isten szélesítse ki határainkat. Milyen sokszor volt segítségünkre Jábéc imája! „Bárcsak nagyon megáldanád a mi óvodánkat, az ide tartozó gyermekeket, szüleiket és munkatársakat, és kiszélesítenéd lelki, szellemi és fizikai határainkat, velünk lennél látható és érezhető módon és megoltalmaznál a ránk leselkedő rengeteg bajtól, hogy ne érjen fájdalom.” Most elmondhatjuk mi is: „És megadta nekünk Isten, amit kértünk tőle” (1Krón 4:10). Az Ővé legyen minden dicsőség! Bár még folyamatban van az új óvoda építése, de máris imameghallgatásnak éljük meg a csodát. Bár még keveset látnunk Isten elveszett életüket átformáló munkájából, de bizonyossággal mondjuk időnként elcsüggedő lelkünknek: „Miért csüggedsz el lelkem? Bízz Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek.” (Zsolt 42:12)

Idén februárban megkezdődött az új óvoda építése a Szövetség szomszédságában. Milyen áldás, hogy gyülekezetünk közelébe maradhattunk! Azt követően, hogy Magyarország Kormányának jóvoltából a Nagyvárad Belvárosi Gyülekezet megkapta a szükséges összeget,

hogy telket vásároljon, óvodát építsen és azt berendezze, hosszú utat kellett megtennünk az építkezés tényleges megkezdéséig. A különböző engedélyek megszerzése nem volt egyszerű, az „ellenség” ugyanis nem támogatta az ügyet és annak megíiusulásán dolgozott. Isten tervét azonban nem semmisíthette meg, mert neki senki nem állhat ellen. Izráelrel együtt mi is elismerjük, hogy „nem a mi fegyverünkkel sikerült bírtokba venni az új helyet, nem a saját karunk segített idáig eljutni, hanem az Úr jobbjá, az ő karja, az ő arcának világossága és az ő nevének segítségével, mert kedvelt minket” (Zsolt 44:3-8).

Az új óvoda épülete 3 csoportnak biztosít majd helyet: kis-, közép- és nagycsoportos gyerekeknek. E mellett egy olyan terem is berendezhető, ahol szakember segíthet majd azoknak a gyerekeknek, akik egyéni fejlesztést igényelnek, hogy könnyebben integrálódjanak óvodás társaik körébe és képesek legyenek felzárkózni a rájuk váró iskolai követelményekhez. Hála Istennek azért is, mert lesz külön ebédlőnk. Eddig mindent a csoporttermekben kellett megvalósítanunk. Az udvarról nem is beszélve! A gyermekek a saját korosztályuknak megfelelő, tágas helyen és biztonságban levegőzhetnek, játszhatnak, vezethetik le felesleges energiájukat, erősíthetik izmaikat és fejlődhetnek.

Imádságunk, hogy az új óvodába járó gyermekek és családjaik úgy ismerjék meg Istent, mint erős várat, akihez menekülhetnek és aki által életet nyerhetnek. Vagyunk az, hogy a Jeremiási ígéret, amit Isten éveken ez előtt adott valóra váljon ez épület által, miszerint ez az óvoda hírnevet, örömet, dicséretet és tisztességet szerezzen majd NEKI városunk minden népe előtt, ha meghallják, hogy mennyi jót tesz velünk (Jer 33:9).

Nem utolsó sorban szeretnénk megköszönni a Magyar Baptista Szövetségnek, hogy éveken át bérmentve biztosította óvodánknak nemcsak az épület két apartmanját, hanem a garázsok egy részét és az udvart is. Kívánjuk, hogy a jó Isten különösképpen áldja meg a Szövetségünkhöz tartozó összes munkatársat, azok sokrétű munkáját és a hozzájuk tartozó gyülekezeteket az irántuk tanúsított szolgálataért.

Székely Enikő, óvodavezető

Furcsa tavasz a Hargitán

„Megsárad a fű, elhull a virág, de Istenünk beszéde örökre megmarad.” (Ézs 40:8)

Érdekes időket élünk. Néhány hét leforgása alatt a mindennapjainkban olyan változások jöttek, ami váratlanul ért mindannyiunkat. Próbálunk tájékozódni, alkalmazkodni, megmagyarázni, hogy miért jó ez nekünk, de olyan ez, mint a partra vetett hal vergődése. A normális kerékvágásból kidobva csak figyeljük a híreket, emésztjük a számokat, lefordítjuk a naponta változó rendszabályokat, s az emlékeinkből előjön az az időszak, amikor minden a helyén volt, de talán azt akkor azt fel sem fogtuk.

A táborban csend van. Végre életre kelt a természet, most virágzik az orgona, a fecskék a fészekrakáson szorgoskodnak, feltölt a madarak csicsérgése, de mintha minden magányos lenne. Most vázába tehetem a kápolna elől a tulipánokat, mert úgysem gyönyörködik más bennük. Fájdalmasan üresek a terek, az épületek, a sportpályák, a tábortűz helye sem füstölög a tegnapi „utolsó esti” tábortűz miatt. A naptáram folyamatosan jelzi, hogy éppen ki kellene most táborozzon. Felidézem az arcokat egy-egy csoportból, a dicsőítés hangulatát, hogyan szoktuk rakni a székeket, milyen a zsúfolásig tele ebédlő, hogy örülnek az ide jövők a friss kenyérnek és víznek, a tiszta levegőnek, s a gyerekek örömeiben szinte eltűnnek az udvaron. Most mindez csak egy áhított állapotává válik és mintha ebben a mostani helyzetben nem találalnánk a helyünket. Ez a hely sosem azért volt üres, mert nem volt ki jöjjön, vagy mert az, aki jött volna, félt jönni, nem mert közösséget vállalni. Épp ezért kellett ez a hely! Gyülekező volt minden közösségre vágyónak, feltöltődni akarónak, a zene betöltötte a tájat, a dicsőítéstől megtelt a völgy, olyankor megszűnt létezni a kinti világ és mindenki tudta, hogy ez az időszak a lelkünk épüléséről szól, a másokkal való találkozásról, az őszinte vallomásokról, a feltárló sebezhetőségünkről, s ebben volt a szépség, a megfoghatatlan, de jelenlévő isteni ittlét. Emlékszem nevetésekre, könnyekre, fennhangú vagy halk prédikációkra, térdre borult fiatalokra és idősekre, emlékszem megrendítő bizonyágtevésekre, életváltozást hozó estékre, álmos harmatáhitatokra. Emlékszem békítést kérő csapatjátékokra, a nyeremények örvendő tapsra, a csendes s hangos énekekre, a kinn és benn történő dicsőítésekre. Vártuk az érkezőket és a távozókat, hittünk az áttörésekben, tudtuk, hogy Isten nem marad adós, ha mi megteesszük a magunk részét. S abban a biztonságban éltünk, az Isten tábora ez, az ide jövőket az ő tenyerébe helyeztük és a reggeli áhítatokon magunkért és értük könyörögtünk. Hajlamosak vagyunk ilyenkor mindent megszépíteni, de talán így van ennek a rendje. Szép volt, mindennel együtt, s most ez hiányzik. A zsvaj, a zene, az alkalomra hívó

csengő hangja, az imák alatti csend. Nem ez a magányos, kényszerített csend, hanem az, amikor a csend alatt hegyek mozdultak meg egy-egy szívben. Ezért van ez a befektetés, ezért épült a tábor, s most ettől fosztottak meg. Nem a hibást keressük, nem a felelőst, csak a normalitás hiányában élni sokkal nehezebb, mint abban benne lenni.

Világjárvány tombol. Mindannyiunkat érint, s valamilyen szinten félelemben élünk. Vajon tényleg ennyire megváltozik a világ? Átléptünk a közösségi, online magány világába, amikor az egymás szemébe való nézés más perspektívákat kap, amikor a szemkontaktust a jel minősége határozza meg, s az sem igazi szembenézés, pedig úgy teszünk, mintha az lenne. A „korona” szó annyira más asszociációkat kapott, hogy már alig-alig gondolunk rá úgy, mint égi koronára, mint amiért érdemes élni vagy meghalni. Más ez, mint a kommunista világ okozta szenvedések, más, mint ahogy a válságot el tudtuk volna képzelni. A megfosztás más szinten történik és a sebezhetőségünk, porszemnyi valónk olyan dimenziókban jelenik meg, amire nem tudunk felkészülni. Tudunk-e az igében levő ígéretekre alapozni, tudunk-e kapaszkodni olyan valóságosan Istenbe, hogy ő még most is mindent a kezében tart, minket pedig a tenyerén hordoz? Emlékszem az indulásra, az ígére az Ézsaiás könyve 58. fejezetből: „És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megön-

Virágzó almafa a Hargita Táborban

tözött kert, és mint vízforrás, amelynek vize el nem fogy.” Nincs más választás, rá kell álljunk erre újra. Tudnunk kell, hinnünk kell, hogy Ő változatlan, bármi is történjen. Annak ellenére, hogy a tábori tevékenységet időlegesen meg kell állítani, hinnünk kell, hogy „az élő víz” nem fogy el, hogy van reményteljes jövő, hogy a tábor még betölti rendeltetését. Bizalommal várjuk, hiszen Isten beszéde örökre megmarad. Ami pedig a rögzös utat jelenti, az a saját hozzáállásunk újraértékelésére szolgál, hogy hálaadással emlékezzünk és hittel nézzünk előre. Hogy ne csak a fizikai túlélésért küzdjünk és dolgozzunk, hanem ezzel együtt szívünk tisztaságáért, békességért.

Joó Erika, 2020. május

Választások és Isten vezetése (I.)

Szolgálattevők számára szervezett konferenciát a Szilágysági Missziókerület Krasznán, február 22-én, „Választások és Isten akarata” címmel. A kerület gyülekezeteiből sereglettek össze az igeszolgálattal megbízott testvérek. Az áhítatot Dakó Tibor (Sarmaság) tartotta, az előadást pedig Nagy István, szilágynagyfalui lelkipásztor. Az előadást követően fórumbeszélgetésre került sor.

Az előadó azzal vezette be szolgálatát, hogy fő célunk az, hogy megvalósuljon Isten akarata ezen a földön, egyéni életünkben és gyülekezetünkben, miként a mennyben is megvalósul (Mt 6:10).

A választás (döntés) természete

Naponta sok döntést kell hozni kis és nagy dolgokban, könnyű és nehéz kérdésekben, ami megannyi választási lehetőség. Ennek folyamata az, hogy előbb mérlegelünk (imádkozva, tanácskozva), aztán meggyőződünk (békességet nyerve), végül döntünk.

A döntésképtelenség és a rossz döntés egyaránt káros. Ha nem hozod meg a magad a döntéseit, akkor valaki más fog dönteni helyetted! Roboám annak idején rosszul döntött, amikor az ifjak tanácsára hallgatott (1Kir 12:4-14). Dávid viszont helyesen döntött, amikor Abigail életmentő tanácsát elfogadva nem viszonzta Nábál durvaságát (1Sám 25). Döntéseinknek következményei vannak, áldást, vagy átkot jelentenek. „Ne igazodjatok a jelenlegi istentelen korszellemhez, se a divatjaihoz! Ellenkezőleg, újítsátok meg az egész gondolkodásotokat, és ezáltal gyökere- sen változzatok meg! Akkor lesztek majd képesek megérteni, mi az, amit Isten akar: ami szerinte jó, ami neki tetszik, amit tökéletesnek tekint. Ezekre igyekezzetek!” (Róm 12:2 EF).

Nagyon jó hír, hogy Isten vezetni akar bennünket! (Ézs 48:17. Jer 29:11-13) „Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.” (Róm 8:14). Ez azért van, mert Isten azt szeretné, ha az Ő akarata megvalósulna életünkben. Ezért mi is imádkozunk: „Legyen meg a te akaratod!” Általában minden ember szeretne jó döntést hozni, de sokan horoszkópok, jósok, jövőmondók irányítását keresik... Pedig a legbiztosabb vezetést Isten tudja adni. „Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az útjára tanítja” (Zsolt 25:9). Jézus megígérte tanítványainak, hogy elküldi Szentlelkét, aki elvezeti őket minden igazságra (Jn 16:13). Isten azokat vezeti, akik az Ő gyermekei, és akik engedelmeskednek Neki. Nem fogja azokat vezetni, akik ezt nem akarják, kivéve, ha kikényszeríti akaratának megvalósulását.

Isten akaratának, vezetésének felismerése

Isten vezetése mindig a Szentírással összhangban történik. Nincs felállított szabályrendszer, amit minden-

kinek követni kell, nincsenek kötelező lépéssorozatok, hanem a döntésekben mindig helye van a személyes felelősségnek és bölcsességnek is. Isten különböző módon szólhat, és Jézus szavai szerint az Ő juhait ismerik az Ő hangját (Jn 10:4-5). „Az én juhaim hallják az én szót, és én ismerem őket, és követnek engem” (Jn 10:27).

Istennek van konkrét, útmutató vezetése. Ismerünk természetfeletti vezettetéseket a Bibliából: például amikor felhő és tűzoszlop által vezette Isten az Ő népét a pusztában (4Móz 9:15-23). Máskor angyal által üzent (ApCsel 8:28. 10:3-4. 27:23-26), látomásokat adott (ApCsel 9:10-12. 16:6kk), vagy próféta által szólt (ApCsel 21:8-14). Napjainkban Isten az Ő Igéje által vezet (Zsolt 119:105), imádság által, amikor a Szentlélek kinyilatkoztatja akaratát (ApCsel 13:2). Ez történhet természetes módon, amikor elzár lehetőségeket, vagy amikor ajtót nyit előttünk (Jel 3:8).

Isten közvetlen vezetését tapasztalhatjuk meg a testvérek tanácsa által (Péld 12:15), az Istentől tanult bölcsesség által (Zsolt 32:8-9), amikor a hívő figyelve a körülményekre bölcsen mérlegel és megérti Isten akaratát (Róm 1:8-13). A római levél elején láthatjuk, hogy Pál tervezett (Róm 1:13), imádkozott (8-10. v.), de terveit alárendelte Isten akaratának (10-13. v.). Ezek a tervek mind lelki célokat szolgáltak (11. 13-15. v.) és bizonyos sorrendet, prioritásokat követtek (15:22-29). Isten nem robotoknak tekint bennünket, akik szolgálai módon teljesítjük a kapott feladatokat, hanem partnerként von be munkájába. Közösségekben hittestvéreinkkel együtt egymás munkatársai lehetünk, bölcssek, érettek, akik önkéntesen engedelmeskednek az Úrnak (Jn 15:14-15).

(folytatás a következő lapszámban)

Lejegyezte **Borzási István lp.**

Írok nektek, ifjak – 1Jn 2,13b

Harminc éve, 1990. júniusában, indult útjára a *Mustármag* c. ifjúsági lap Kolozsváron

„Csendesül-e a koronavírusjárvány? Enyhülnek-e a korlátozó intézkedések?” – naponta lessük válaszáért a híreket. Jóllehet az hallható ki több forrásból is, hogy „az élet már soha nem lesz olyan, mint a járvány előtt volt”. ...Harminc éve ugyan átéltünk már egy erős újrakezdést, intézményeink szerveződtek, lapjaink indultak el, köztük épp ilyenkor, júniusban a *Mustármag*. A kicsinyke mag kínlódott a rögökkel – az alábbi cikk hozza ezt a képet –, a lapkiadásban való csekélyke jártasság miatt, meg az anyagiak szűkössége folytán is. Aztán hosszú időn át élt az M, tájékoztatva és szervezve az ifjúságot. Eme csendes évfordulón tisztelettel gondolunk az alapítókra és minden, a lapot tovább építő munkásra. (A szerk.)

A fűszálban is az látszik...

Ugye láttatok már gyorsított technikával készült filmet? Például arról, hogy hogyan csirázik ki egy mag.

Miért lett a lap neve „Mustármag”?

„Amikor a címről gondolkoztunk, a hajdani baptista ifilapok nevei merültek fel először: Kürt, Esthajnalcsillag, Vasárnapi iskolai tanító vagy az Ifjúsági Élet – mondta el az alapító főszerkesztő, Borzási István lelkipásztor. „Ha valamelyiket választjuk, akkor annak a jellegzetességét kellett volna tovább vinnünk. Az M egyiknek sem felelt meg. Másrészt meg kerestünk egy jól csengő nevet, ami se túl hosszú, se nagyon rövid, de azt fejezze ki, amit mi elképzeltünk. Aztán az Úr Jézus példázatából indulva ki úgy találtuk, hogy a mustármag kifejezés melegséget áraszt, szépen is cseng – több mély magánhangzója van –, így hát megszerettük. A szó üzenete is tetszett, hogy az ifjúság bár kicsi, mint a mustármag, de aztán nagyra növekszik.”

Fantasztikus látvány, ahogy hajtást hoz, kínlódik a rögökkel, majd kidugja fejét a földből és szárt növeszt. Pár pillanat alatt hetek munkája és eredménye játszódik le. Milyen jó ez a „segítség” a szemünknek, mert különben csak a „most” látszik.

A minap a határban jártam, a búza már szőkül, különben csupa zöld a vetések. Emlékszem, milyen riasztóan kopár volt minden áprilisban. És most június van, gyönyörű. Pár nap múlva utolsót csejgetnek az iskolában. A végzősök ünneplőben, a szürke osztálytermek tele virággal; nyoma sincs már a sok keserves órának...

Június derűje a szerkesztőség nyitott ablakán is beáramlik. Az asztalon papírhalmaz: cikkek, rajzok, levelek – „láthatatlanul” készül az újság. Hány éve is már, talán csak nem öt éve? De igen, 1990 júniusában jelent meg először a *Mustármag*. Amilyen a neve, olyan ő maga is, kicsike és jelentéktelen, sokan megmosolyogták: „ugyan mi akar ez lenni?”. A barátai viszont komolyan vették, bátorították is, „ez már egy picivel jobb, mint a múltkora” – mondogatták. Az eddig megjelent körülbelül 450 oldal – hozzávetőlegesen ezer különböző írással –, mondjuk tíz perc alatt átlapozható. És ezalatt leperget öt év. Hát nem nagyszerű? Úgy gondolom, hogy mindnyájan örülünk és hálásak vagyunk ezért Istennek.

Alig 300 éves technika az újság, de gyökerei mélyen a múltba nyúlnak – Pál apostol levelei, Lukács evangélista tudósításai amellet, hogy ihletett írások, remek újságcikkek. János apostol szerette és jól ismerte olvasóit: „Írok nektek, ifjak... amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk”. Arról ír, ami a világon a legfontosabb: az életről és az élet ígéjéről. Ugyanez a gondosság jellemző a prédikátorok fejedelmeként emlegetett Spurgeonra is: „Boldogan figyelem meg az élet bármilyen jelét, még akkor is, ha érzelmi és ideiglenes jellegű”.

Mennyi minden szerettem volna elmondani ebből az alkalomból, az M jelenéről, jövőbeli terveiről. Érdekes, hogy elkanyarodott a tollam, és így azok kerültek említésre, akik az életet – fejlődésében, változásában –, olyan bölcsen tudták nézni. Az olvasó felé talán van ebben egy csepp bátorítás. Mert az esztendőhöz képest milyen kevés a júniusi derűs nap, amikor dagadó keblekkel járunk a határban, amikor az iskolában nosztalgia fújuk a Gaudeamust. Sokszor csak a „most” látszik, ami lehet, hogy nagyon nehéz, szürke és sivár. Mennyire kell ma is a jézusi példa: a kevés megbecsülése, a kicsinyek féltése. Látni, és akinek az a hivatása, láttatni, hogy a mára holnap és holnapután jöjjön, hiszen: „a fűben is nem az, hogy nő, hanem hogy nőtt, az látszik”.

(*Mustármag*, 1995. júniusi vezércikk
Szilágyi László)

„Nem kell beszélni róla sohasem,

de mindig, mindig gondoljunk rá...” – írta Juhász Gyula *Trianon* c. versében. 2020. június 4-e az első világháborút lezáró trianoni békeszerződés aláírásának 100. évfordulója. A diktátum a történelmi magyar állam számára felmérhetetlen emberi és anyagi veszteséget jelentett: területének kétharmadát elcsatolták – a 282 ezer km²-es terület 93 ezer km²-re csökkent, a 18,2 millió lakosságának kétharmada, 10,6 millió fő került idegen országokba, közöttük 3,2 millió magyar ajkú. Baptista közösségünk veszteségei is leírhatatlanok voltak.

Magyar Golgota (Zágoni Jenő)

A „béke” számunkra 1920. június 4-én „beköszöntött”! Köszönet nem volt benne. Újrarajzolta Európa térképét – különösen hazánkét! –, melynek negatív vonatkozású következményei még ma is háborúk, egyéni és nemzeti tragédiák forrásai.

A ránk erőszakolt békeszerződés aláírása a magyar történelem leggyászosabb pillanata volt. Az aláírás idején az ezeréves Magyarország templomaiban tiltakozásként két órán át zúgtak a harangok, majd misékre, istentiszteletekre került sor. Megszólaltak a gyártelepek szirénái, bezárták az üzleteket, közintézményeket, iskolákat, egyetemeket. Fekete lobogók, gyászruhába öltözöttek tömege hozta a világ tudomására, hogy nemzeti gyász borult hazánkra.

A béketárgyalások eredményei diktátumok voltak, melyeken az egyik felet meg sem hallgatták, sőt még szóhoz sem engedték jutni. Hogy végül is gróf Apponyi Albert elmondhatta híressé vált, Magyarországot védő beszédét, a baptista közösségünk (nemzetközi – szerk. megj.) tagjának, az 1905. évi Baptista Világkongresszus egyik elnökének, Lloyd George angol miniszterelnöknek köszönhető. A *Britannica hungarica* világciklopédia 11. kötetének 617. oldalán többek között ezt olvashatjuk: „Érdeme, hogy a békeszerződés nem lett rosszabb, mint amilyen lehetett volna.” Aki egy kissé is tájékozott történelmünk ezen korszakának tárgyában, tudnia kell, hogy ez a „nem lett rosszabb” esetünkben azt jelenti, hogy a környező országok kormányai, de a franciák is hazánk területének teljes felosztását óhajtották.

A sors ironiája és hazánk tragédiája, hogy Magyarország Wilson „népek önrendelkezési jogaiban” bízva tette le a fegyvert 1918-ban, amikor még egyetlen idegen katona sem állt magyar földön. Az úgynevezett utódállamok a háborúban igen dicstelenül, vagy egyáltalán nem vettek részt, mégis győztes államokként szerepeltek a béketárgyalások ítélőbírái előtt.

Határkő 1922-ből,
az új magyar-
román határon,
Csenger mellett

Az első világháború győztese is a háborút elindító Ausztriát, sem a Központi Hatalmakat vezető Németországot nem csonkították meg úgy mint Magyarországot.

Baptista közösségünk veszteségei is leírhatatlanok voltak. A hívek kétharmada a környező országok uralma alá került, számosan hősi halált haltak vagy hadifogolytáborokban sínylődtek. Tudomásunk van olyan testvérünkről is, név szerint Beke Lászlóról, aki a felsőcsernátóni (Háromszék vármegye) gyülekezet tagja volt. Ő ötvenkét év után találkozhatott a szülőföldjén rokonaival, baptista testvéreivel.

(Néhai Zágoni Jenő, a budapesti Baptista Levéltár igazgatója – Székelyföld szülötte – Baptista katonák az első világháborúban c. gyűjteményes összeállításából.)

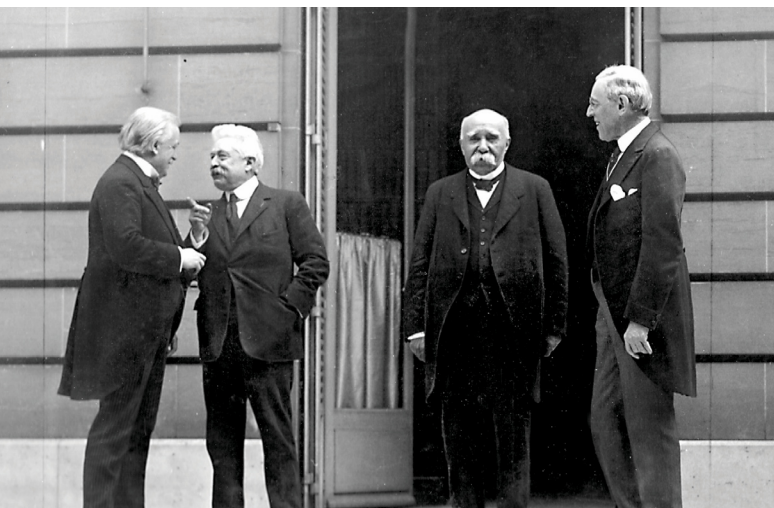
Trianon után kisebbségben

(Dr. Almási Mihály)

Aki saját akaratán kívül nem élt vagy nem él kisebbségi sorsban, képtelen felfogni, megérteni ezt az állapotot. Ők nem emigráltak, nem telepedtek ki vagy be, mégis szülőföldjükön váltak idegenekké, még az akkor vagy most odaérkezettek előtt is. Gondoljunk csak a kárpátaljaiak közül azokra, akik sohasem hagyták el szülőfalujukat, és mégis öt különböző államalakulatban kényszerültek élni! Élni? Mégis milyen volt az az élet? Egyéni, családi és közösségi tragédiákat hozott magával. Sok százezer ember menekülésre, elvándorlásra, vagonlakásokba, teljes kiszolgáltatottságra kényszerült. Az otthon maradottakra fizikai és szellemi elnyomás várt. Megszüntették az anyanyelvű oktatást és közigazgatást, erőszakos lakosságcserét, illetve kitelepítéseket hajtottak végre. A templomokat, imaházakat bezárták, a lelkipásztorokat, pedagógusokat és más értelmiségieket elűzték vagy bebörtönözték. A magyar lakosságú falvakban és városokban az embereket hívek nélküli templomok építésére kényszerítették. Közvetlenül a diktátum után Romániában, de más elcsatolt területeken is megkezdődött a baptisták üldözése. >>>

>>> A Londonban tartott Nyugat-Európai Baptista Konferencián (1920. július 19.) a következő pontokba foglalva számoltak be a romániai baptista üldözésről: 1. A diplomákat, imaházakat bezárták. 2. A hatóságok nyíltan megzavarták a máshol tartott gyülekezeti összejöveteleket. 3. A prédikátorokat ütlegették. Számosat letartóztattak és bebörtönöztek. 4. Elkobozták a Bibliákat és az énekeskönyveket. 5. Az üldözöttek ügyét hadbírótság tárgyalta. 6. A hadköteles baptista fiatalokat kínozták. 7. A gyülekezetek anyagi javait több helyen elkobozták.

Erdélyben és az elcsatolt területeken közösségünk tagjai még úgy-ahogy túléltek az üldözéseket, de a felvidékiek, bánágiak és bánátiak (délvidékiek) nagy része elhagyta szülőföldjét, vagy beolvadni kényszerült a szlovák és szerb nyelvű gyülekezetekbe. A kárpátaljaiak tragédiája egy külön tanulmány tárgya lehetne. És még sorolhatnánk. Tették mindezt annak ellenére, hogy a

Akik szomorú sorsunkat eldöntötték (balról jobbra): David Lloyd George angol, Vittorio Emanuele Orlando olasz, Georges Clemenceau francia miniszterelnök és Thomas Woodrow Wilson az USA elnöke.

békeszerződésben és az azt megelőző tárgyalásokon a nagyhatalmak képviselőit a magyarság teljes jogegyenlőségéről biztosították.

...Ez a szó: Trianon – magába foglalja a magyarság szenvedéseit, gyászát és megpróbáltatásait. A harangszót... még ma is visszahangozzák a Kárpátok bércei, és az annak medencéjében élő magyarok jajkiáltásait is. Lelkünkben még ma is zúgnak a trianoni harangok. Aki ezt nem érzi, nem érdemli meg a magyarsághoz való tartozást sem.

(Tanulmány dr. Almási Mihálynak, a Magyarországi Baptista Egyház korábbi elnökének Ezredfordulók c. könyvéből, Bp. 2001.)

Válogatta és felvezette **Szilágyi László**

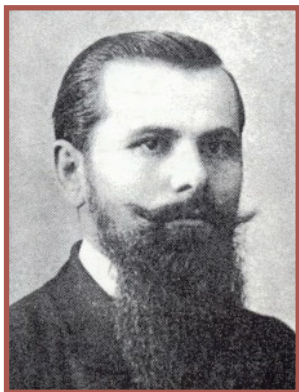
Udvarnoki András (1865–1945)

– Idén van halálának 75-ik és a Békehírnök megalapításának 125-ik évfordulója

Szolgatársával, Csopják Attilával együtt nem ok nélkül nevezték pátriárkának Udvarnoki Andrást. Ehhez nyilván hozzájárult külső megjelenése is – idős korukban mindketten hófehérré őszült, hosszú szakállt viseltek – de elsősorban a gondoskodó, atyai lelkülettel, a nagy távlatokba néző vezetői magatartással, a halálig töretlen tekintéllyel végzett, engedelmes szolgálat érlelte őt valódi pátriárkává a magyar baptisták családjában. Munkássága az igehirdetés, a lélekmentés lehetőségeinek kiszélesítéséért vívott nemes küzdelem volt, nagy kihívásokkal, nagy győzelmekkel. Nem tudjuk, nélküle hogyan alakult volna a magyar baptistáknak az állammal és a világ nagy baptista közösségével való kapcsolata, az ének-zenemisszió, a sajtó, a hitoktatás, a teológiai képzés, a szociális szolgálatok története, azonban kétségünk nem lehet afelől, hogy közösségünk ma azért lehet elismerésnek örvendő, sok és maradó gyümölcsöt hozó közösség, mert mások mellett Udvarnoki András is jó sáfára volt a rábízottaknak.

Missziótörténetünk e nagy alakja Szadán született, 1865. november 6-án, földműves családban. Korán megismerte az élet terheit: az édesapa elvesztése miatti gyászt – ekkor még csak két esztendő volt –, a nélkülözést, a kemény munkával járó testi-lelki harcokat. Két bátyja viszonylag hamar megnősült, András az édesanyjával és a kishúgával maradt az immár megfeleződött családban. Hogy besegítsen a családfenntartásba, kubikos munkát is vállalt az azidőben épülő Budapest-Keleti pályaudvarnál. Az érzékeny lelkű fiúra nagy hatással volt a szadai Puskás Mihály megtérése, ami az 1870-es évek végén történt. Az iszákosság rab-ságából szabadult ember megváltozott élete, bizony-ságtétele úgyannyira felkeltette érdeklődését az evangélium iránt, hogy amikor csak tehetett, meghallgatta a faluba látogató baptista igehirdetők szolgálatait. Nem-sokára át is adta életét az Úrnak, és 1881. április 22-én, tizennyolc éves korában, Meyer Henrik által alámerített Budapesten. Ettől kezdve minden erejével arra törekedett, hogy a megváltás örömhírét minél több emberrel megossza, a környékbeli településeken is.

Meyer Henriknek nagy elképzelései voltak a jó szellemi képességekkel rendelkező, a lelkiekben mélyen járó fiatalemberrel: jövődóbeli munkatársát látta benne a jelentősen megnövekedett misszióterületen. Balogh Lajossal együtt 1889-ben tanulni küldte a hamburgi

Udvarnoki András

teológiai szemináriumba. Mire 1883-ban visszatértek, már többfelé érlelődött a magyar misszió önállósulásának, a Meyer Henrik-féle „német vezetéstől” való függetlenedés gondolata. Udvarnoki András, Balogh Lajos és Csopják Attila szellemi irányítóivá váltak ezeknek a törekvéseknek a Meyer Henrik, Kornya Mihály és Tóth Mihály nevével fémjelzett, az állammal való kapcsolatot, a magyarországi baptista közösség szervezeti felépítését másként elképzelő táborral szemben. Udvarnoki András 1893. október 9-től a tahi-tótfalui gyülekezetben és körzetében szolgált, majd székhelyét Budapestre tette át, ahol a millennium évében, 1896. június 4-én, Seres Sámuel vezetése alatt az önállósult magyar gyülekezetek avatott képviselői kirendelték a lelkipásztori szolgálatra.

A két baptista tábor fájdalmas elkülönülésére már előző évben sor került, így 1895-ben két baptista folyóirat megjelenése jelezte az ellentéteket. Március 15-én, Udvarnoki András és Csopják Attila szerkesztésében megjelent a Békehírnök, amely tizenkét évnyi (1945–1957) kényszerű szünettel mindmáig a Magyarországi Baptista Egyház hivatalos lapja, Meyer Henrik pedig nem sokkal később útjára indította Az Igazság Tanuját. Udvarnoki Andrásék nem elégedtek meg az 1895-ös, szabad vallásgyakorlást biztosító törvénnyel. Fáradhatatlan küzdelmek árán 1905-ben sor került a baptista felekezet állami elismerésére, amely olyan jogokat és lehetőségeket biztosított a közösség számára, amik révén működése számos területén látványos fejlődésnek indult. A Meyer Henrik vezette tábor megmaradt „szabadnak.” Az évek során számos kísérlet történt a két szövetségbe tömörült baptisták egyesítésére – a Világszövetség közreműködésével is – de ezek nem hozták meg a tartós, kívánt eredményt 1920-ig, amikor is a trianoni diktátum következtében szétdarabolt Magyarországi baptistái különböző országokba szakadva kénytelenek voltak újraszervezni közösségi életüket. Ezt azonban sem Meyer Henrik, sem Kornya Mihály nem érte meg. Erdélyben az egyesülés jóval később következett be (1935-ben), mint a megcsonkított Magyarországon.

Udvarnoki András sokrétű szolgálatának kiemelkedő eredménye a Teológiai Szeminárium megalapítása 1906-ban, mely intézménynek 1938-ig volt igazgatója – a tanári szolgálatot viszont tovább is folytatta. A már említ-

tett szerkesztői munkássága mellett jelentős írói, fordítói és könyvkiadói tevékenysége is. Trianon után lehetőségeihez mértén figyelemmel kísérte és támogatta a határokon túlrekedt testvériséget, de még Bulgáriába is ellátogatott, hogy átadja a Békehírnökben meghirdetett országos gyűjtés során összegyűlt javakat egy kislétszámú cigány gyülekezetnek. Felekezet- és nemzetközi szinten is közismertté vált, amint országos elnöki minőségében a magyar baptista közösséget képviselte a Baptista Világszövetség, az Európai Baptista Föderáció, az Amerikai Magyar Baptista Konvenció, az aliansz és ökumenikus szervezetek előtt. Több világkongresszuson vett részt, eljutott az Egyesült Államokba (ahol a

'20-as években 48 magyar baptista gyülekezet működött) és Kanadába is. Szerepe volt abban is, hogy 1905-ben Kiskőrösön, 1910-ben pedig Hajdúböszörményben elkezdtek működésüket a baptista szeretetházak. Fontos megjegyeznünk azt is, hogy szíven hordozta az árvák, a rászorulóknak ügyét; kilencgyermekes apaként (öt korán elhunyt) szerette az ifjúságot – egész idős korában is részt vett a Tahiban és Baján megrendezett konferenciáikon.

1930-ban a péceli gyülekezet hívta meg lelkipásztornak Udvarnoki András – ebben a közösségben 1945. március 22-én bekövetkezett haláláig szolgált. Azon egyházférfiak közé tartozott, akik felismerve a jelen lehetőségeit, a nekik adott kegyelem és ajándékok szerint szolgálva hosszú időkre meghatározták a közösség arculatát, irányvonalát. Az utókor magyar baptistái elismeréssel és az Úr iránti hálával gondolnak a „pátriárkára”, halála után 75 esztendővel is.

(Hit)élet a karanténban

Ha egy befőttesüveget megkocogtatnak, az folyik ki belőle amit tartalmaz. Néha savanyú uborka, máskor pedig édes méz. De mi történik akkor, ha a mi életünket érik koccanások? Egy nem várt szükségállapot, egy haza-parancsoló üzenet, vagy egy felbukkanó vírus, és annak következményei. Mind képesek arra, hogy kihozzák belőlünk, ami a szívünk mélyén lapul. „Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.” (Lk 6:45) A következő beszámolóinkban **székelyföldi fiatalokat** kérdeztünk arról, hogyan élték meg az elmúlt időszak vírus okozta nem várt nehézségeit.

■ Tókos Tamás

1. Mit tanított Isten a kialakult körülmények által?

Amit naponként tanított nekem Isten, az a türelem: türelmesnek lenni a környezetemmel, magammal és az idővel szemben. Az első hetekben sokszor éreztem, hogy rengeteg dologra lenne időm, mégis kifolyik a kezemből. Többször éltem meg mélypontokat, amikor elegendem lett a bizonytalanságból, a bezártságból, de Isten türelemre intett. Ilyenkor mindig megszégyelltem magam, mert engedtem, hogy fölém tornyosuljanak a problémák, kétségek és nem arra figyeltem, hogy Isten kézben tart mindent, és semmi nem történik a tudtán kívül. Egy másik dolog, amit megtanultam, hogy nem az idő önmagában, ami miatt kevésbé figyelünk Istenre, hanem annak a beosztása. A szabadságom adott volt, mégis kevesebb időt töltöttem Istennel, mint a zsúfolt napjaimban. Hidegzuhanyként ért, de megtanultam, hogy nem a szabad időnk mennyiségétől függ, hogy mennyi időt töltünk Istennel, hanem attól, hogy mennyire akarunk vele időt tölteni.

2. Mi az, amit másképp fogsz csinálni a karantén után?

Mindenképpen szeretnék több időt eltölteni a barátaimmal, szeretteimmel. Úgy gondolom, hogy most értékelődött fel bennem igazán a barátság meg az emberi kapcsolatoknak a lényege, értéke. A szociális média sosem fogja tudni azt nyújtani, amit egy közös vacsora, kirándulás vagy bármilyen más program, amihez szükség van legalább egy barátodra. A közösség meg az együttlét az, ami igazán összeköti az embereket. Most egy nagyon sarkított példáját élhettük meg annak, milyen, amikor nem mi döntjük el, mikor találkozunk az embertársainkkal.

■ Kovács Ágnes

1. Hogyan formált Isten a kialakult körülmények által?

Isten sok olyan dologra mutatott rá, amit vagy akit nem értékelek eléggé, és teljesen természetesnek veszek a hétköznapiakban. De amit talán elsőként érdemes kiemelni, az a hálaadás és a valódi értékek felismerése. Mindig normálisnak bizonyult az, hogy amikor ifire, vagy gyülekezetbe megyek, kezet fogjak és megöleljek embereket, de mivel ez most korlátozva van, ezért rá kellett döbbenem arra, hogy mekkora érték az, hogy megérinthetek valakit és kifejezhetem a szeretetemet. Kifejezetten várom azokat a pillanatokat, amikor újra a gyülekezet vagy ifi körében lehetek és együtt dicsérhetjük Istenünket. A második dolog a barátok. Isten megmutatta azt, hogy értékeljem őket annyira, amennyire emberileg csak tudom. Fontos a visszajelzés egy barátságban, különösen ebben az időszakban: hogy vegyem a telefonom és mondjam el nekik, hogy értékesek számomra.

2. Melyik az a könyv, amelyik ebben az időszakban hatással volt rád?

Az „Áldott kezek” Dr. Ben Carsontól és Cecil Murphytól azt mutatta meg, hogy Isten miképpen tudja a számkra legrosszabbnak tűnő helyzetből a legjobbat kihozni, és hogy mi, emberek mennyire befolyásoljuk ezt. Netflixezek egész nap, vagy megpróbálom a legjobbat kihozni minden napból, és olyan dolgokba fektetek időt, ami később meghozza gyümölcsét. Dr. Carsonnak van egy úgynevezett THINK BIG rendszere, amit legtöbbször megmutat azoknak a fiataloknak, akik előtt még ott áll a keskeny út. Ennek a rendszernek az elemei a következők: T = TALENT/TIME (tehetség, képesség/idő), H = HOPE/HONESTY (remény/becsületesség), I = INSIGHT (éleslátás), N = NICE (kedvesség), K = KNOWLEDGE (ismeret), B = BOOKS (könyvek), I = IN-DEPTH LEARNING (alapos, részletekbe bocsátkozó tanulás), G = GOD (Isten).

■ Farkas Gergő

1. Mi volt az első reakciód a kialakult helyzetre?

Szeretek iskolába járni, így amikor szembesültem avval, hogy egy darabig otthon kell maradni, egy kicsit elkese-

redtem. Első héten olyan érzésem volt, mintha vakáción lennénk, de aztán eléggé megnőtt a bezártságérzetem, egyszerűen nem értem a bőrömben, és kezdtem fruszt-rált is lenni. Először igazán nem is fogtam fel, hogy milyen kellemetlen lesz majd.

2. Mit tanított, tanít Isten a jelenlegi körülmények által?

Isten megtanította, hogy türelmesebb legyek. Eddig mindent azonnal kézhez kaptam, vagy rögtön meg tudtam csinálni. Most, hogy a dolgokat nem lehet azonnal kivitelezni, az Úr rákényszerített, hogy várjak és legyek türelmes. A másik dolog, ami igazából a legnagyobb változást jelentette ebben a helyzetben, hogy közösség nélkül kellett töltenem az ünnepeket. Nagyon más érzés, hogy nincsenek istentiszteleti alkalmak a megszokott formában, de igazából az Úr ezáltal tanított egy kicsit az önállóságra a hitéletben. Nem hallani mindenkitől bizonyágtételeket, amik által épülhetnének, hanem magamnak kell kibányásznom az igéből azt, amire szükségem van, és ami képes fejlődést hozni az életemben. Igaz, hogy vannak online istentiszteletek, de az mégsem olyan, mintha élőben ott lennénk. Megtanultam azt is, hogy egyre jobban és egyre mélyebben meg kell bíznom az Úr Jézusban, hiszen ez az, ami megtart a nehéz időkben.

■ Sibianu Andrea

1. Mit mutatott meg neked Isten a kialakult helyzet által?

Ebben a nem várt, mindenki számára új és félelmetes helyzetben, ahol az emberek a munkájukat veszítik el, vagy a fizetésük csökken, Isten megtanított két fontos dologra. Az első az, amin talán mindenki, aki dolgozik, átment. Gyógytornásként az én munkámat is felfüggesztették egy időre. Eleinte örültem a pihenésnek, de két hét után jöttek a kétségek, a félelmek és az aggodalom. A válság megmutatja, mi és ki van a szívünkben, ráismerem, hogy jobban bízom a munkahelyem nyújtotta anyagi biztonságban, mint Isten ígéretében és gondoskodásában. Félelmem és aggodalmam Krisztus keresztyénél elszállt, mikor őszintén rábíztam életemet, nehezen kialakult munkalehetőségemet.

Azt is megtanultam egy ige által, hogy ebben az időszakban töltsék időt velem és erősítsem az új emberem Krisztusban: „újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltöztetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valósgos igazságban és szentségben teremtetett.” (Ef 4:23-24)

2. Beszélj egy könyvről, amit ebben az időszakban olvastál, és hatással volt rád!

Ian Morgan Cron és Suzanne Stabile „Úton önmagunkhoz” című könyve kilenc személyiségtípológiát mutat be, amelyben hátborzongató pontossággal írja le, milyenek vagyunk és hogyan működünk, melyek az erősségeink és a gyengéink, milyen a típusunk érett és kiteljesedett, illetve kevésbé érett formája, és mit tehetünk azért, hogy legjobb önmagunkká, bölcsőbbé és együttérzőbbé váljunk. Sok dolgot megtanultam magamról, segített magamat jobban megismerni. Hasznos könyvnek tartom, mert más emberek típusát megismerve és megértve sok nézeteltérést elkerülhető a közös missziómunkában, vagy ifitalalkozók megszervezésében, vagy csak egyszerűen a családomban. Élveztem a könyv folyamán a hét tagú családomból minden egyes személynek a típusát megkeresni, elolvasni és megfigyelni az összecsátásban őket, bepilantani, hogy ők egyenként hogyan látják a világot.

■ Kiss Ingrid

1. Hogyan formált Isten a kialakult körülmények által?

„Az embernek az értelme terveli ki az útját, de az Úr irányítja a járását.” (Péld 16:9) Röviden ez az igevers foglalja össze számomra ezt az időszakot: amit fejben már rég tudok, most tapasztalom is. Néhány hónapja csak nevettem a vírison, tettem a dolgomat, mintha mi sem történne, és terveztem a nyaramat. Szinte napra pontos tervet sikerült készítenem a szabadságomról, és előre örültem az eseményeknek. Most pedig mintha minden a feje tetejére állt volna. Nem dolgozhatok a gyermekekkel, akiket nagyon szeretek; hiányoznak ők, a munkatársaim, a közösség. Az időm nagy részét a családomnál töltöm, a szüleimmel és négy cuki gyermekkel, akiket nevelnek így nem unatkozom. Bár egyedül sem szoktam. Nem szeretném csak túlélni ezt az időszakot, úgyhogy kitűztem maga elé néhány célt. Elővettem néhány könyvet, amit már rég el szeretnék olvasni. Egy másik célom igeverseket, hosszabb igeszakaszokat megtanulni kívülről. Régen tettem ezt, és hasznos volt. Bár nem haladok úgy, ahogy elterveztem (a monotonitás könnyen elkedvtelenít), nem akarom feladni. A kitűzött célok lelkesítenek.

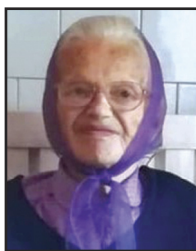
2. Mi az, amit másképp fogsz csinálni a karantén után?

Remélem, hogy a karantén után új erővel és lelkesedéssel fogom folytatni a munkát ott, ahol abbahagytam. Az pedig, hogy mit fogok másképp tenni, csak akkor derül majd ki. **(Az oldalt összeállította Trinfa Johanna)**

† **Gyárfás (szül. Veres) Erzsébet** 1939. június 13-án született Brassóban. Itt is nevelkedett egy nyolcgyermekes családban. 44 éves volt, amikor meghalt a férje, Gyárfás Zsigmond. Mindig úgy beszélt férjéről, mint aki nagyon jó ember volt, és akivel szép házasságot éltek együtt. Ezt követően 36 évet élt özvegységben. 1992 tavaszán kezdett a brassói magyar baptista gyülekezet istentiszteleteire járni és komolyabban olvasni a Bibliát. Így jutott el a megtérésre és az élő hitre. 1992. november 15-én beemerkelt Borzási Gyula lelkipásztor által, és beépült a gyülekezetbe, amelynek hűséges tagja volt élete végéig. 1994-ben elvállalta, hogy felneveli Bekő Szilviát, aki két idősebb testvérével együtt Zajzonból került Brassóba a gyülekezet gondozásába. 12 év után Szilvia férjhez ment Rab Tamáshoz. Házasságukat Isten négy fiúgyermekkel ajándékozta meg, így – szavaival élve – Isten őt is megajándékozta „négy szép és ügyes unokával”. Kívánsága az volt, hogy a mennyei Atya vezesse a gyermekeket is oda, hogy megtérjenek. Sajat valomása szerint szereteteiért minden reggel és este imádkozott. Élete végére állandó gondozásra szorult, ezért az utolsó két évét idősok otthonában töltötte, előbb Négyfaluban, majd Barcaszentpéteren. 2020. április 19-én rövid szenvedés után az Úr hazahívta a mennyei otthonba. Temetésére április 21-én került sor a brassói központi sírkertben, ahol Borzási Gyula lelkipásztor hirdette Isten ígését a 23. zsoltár alapján a boldog életről, a boldog halálról és a boldog örök életről. Búcsúznak tőle testvérei: Éva, Ági és Ilus, nevelt lánya, Szilvia és családja, a brassói magyar baptista gyülekezet testvérisége, valamint barátai és szomszédai. **(Rab Szilvia)**

■ † **Tőtös Zsigmondné, Deák Berta** Szilágynagyfaluban született 1929. június 20-án, hívó családba, Deák András és Király Zsuzsanna ötödik gyermekeként. Heten voltak testvérek. Alig 15 éves korában döntött az Úr mellett, amit megpecsételt a keresztség vizében is, 1945. aug. 13-án, Szabó László lelkipásztor által, a Berettyó vizében. 1952. június 2-án házasságot kötött Tőtös Zsigmonddal, akivel 67 évet élt házasságban. Kapcsolatukat az Úr négy gyermekkel áldotta meg. Testvérnőnk szívügyének tartotta a betegek látogatását és az özvegyek valamint árvák segítségét. Férjével együtt a vasárnap délutánokat a beteglátogatásnak szentelték, áldott szolgálatot végezve ezzel. Igyekezett minden gyülekezeti alkalmon részt venni, úgy

hétköznap estéken, mint vasárnap. Ezeken az alkalmon szolgálatokat vállalt az énekarban, költeménymondás és bizonyágtevés formájában is. Testvérnőnk 5 hónapja maradt özvegyen. Az evangélikációs héten még 3 este részt vett az összejöveteleken, de csütörtökre már nagyon legyengült, és betegágyba került. Március 4-én, este 18:00 órakor testvérnőnk békésen elaludt, és az Úrhoz költözött. Hiánya kimondhatatlan őrnt hagy a szíveinkben. A gyászistentiszteleten Nagy István lelkipásztor a 2Kor 4:14 – 5:1 ígék alapján hirdette a vigasztalás ígét, valamint szolgált a helyi gyülekezet ének- és zenekara. **(Nagy István lp.)**

FELVÉTELI A TEOLÓGIÁRA!

A BTA felvételit hirdet a 2020/2021-es egyetemi évre a következő szakokon:

■ **lelkipásztori szak – alapképzés (BA- licenciatús diploma).** A más igei szolgálatra készülők a **hitoktatói képzési irányt** választhatják, erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és női tagjai. A képzés a lelkipásztori szakon 8 félév (a hitoktatói képzési irányon is).

■ **Kántor szak – alapképzés (BA- licenciatús diploma).** Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nő tagjai. A képzés 6 félévig tart.

Szintén a 2020/2021-es egyetemi évre hirdetünk felvételit **mesterképzésre (MA), a baptista teológia tagozaton** azon érdeklődők számára, akik nem teológiából, hanem más szakterületeken szereztek licenciatús diplomát (pl. bölcsészkar, közgazdaság, mérnöki, orvosi stb.) Várjuk olyan férfiak vagy nők jelentkezését, akik a görög és héber nyelv mellett dogmatikai, biblikai- valamint gyakorlati teológiai képzés által hitben és ismeretben megerősödve szeretnék szolgálni Krisztust és a gyülekezeteket. A képzés időtartama 4 félév.

A **mesterképzésen** belül lehet jelentkezni **zenei specializációra** is. Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nő tagjai, akik rendelkeznek már licenciatús diplomával bármilyen szakterületen.

A jelentkezéshez szükséges feltételekről és iratokról részletes információ található Szövetségünk honlapján, a Teológia menü alatt: <http://www.rmbgysz.ro/teologia>

További információk: e-mail: teologia@rmbgysz.ro, Tel.: 0735-500 700.

Fazakas György & Giorgiov Adrián

Élet az első emeleten

A bezártság a Teológia hallgatóit sem kerülte el. Az Audvarban levő óvodások zaja két hónapja elcsendesedett. Tanulni persze lehet ettől, sőt talán még jobban is, mint máskor.

Hányad évesek vagytok a teológián? Milyen szakaszban vannak most a tanulmányaitok, és mik a terveitek a következő évre?

Moroz Tamás: Jelenleg negyedéves vagyok. Most éppen a szakdolgozatomat írom. Szeretnék minél hamarabb túl lenni ezen, hogy utána elkezdhessem a szolgálatot egy helyi gyülekezetben. Sok munka van, és látom, hogy minél hamarabb kész vagyok a szakdolgozattal, annál hamarabb tudok koncentrálni elsődlegesen a szolgálatra.

Pap Benjámint: Negyedéves hallgató vagyok. Jelenleg a diplomadolgozat megírásán fáradozom, amit persze a lekipásztori munka követne, nemcsak a következő évben, hanem ha Isten is úgy akarja, akkor hosszú évek során át.

Hogy sikerült a szesszió?

M. T.: A szesszió viszonylag jól sikerült. Bár az utóbbi időben sok minden történt, sok változás jött, és nem is emlékszem már konkrétan, milyen volt. Annak örültem, hogy voltak olyan tantárgyak, amelyeket első félévben már le tudtam tenni, így nem maradtak a második szemeszterre, ami nagy segítség a szakdolgozat írása idején.

P. B.: Istennek hála érte, viszonylag jól sikerült.

Milyen szolgálatban veszel részt, (természetesen leszámítva az utóbbi egy hónapot, amióta bezártságból kell közösséget gyakorolnunk)?

M. T.: Jelenleg törekszek minél kevesebb szolgálatot vállalni, ugyanis jelenleg első sorban a szakdolgozatra kell koncentrálnom. De van alkalmi szolgálat, amit végzek (prédikáció, énekvezetés), illetve a tinik között végzek szolgálatot. A bihari gyülekezetben minden pénteken találkozunk a tinikkel és hirdetjük nekik az örömhírt.

P. B.: Egyelőre teológus életmódot folytatok. Ez legtöbb esetben azt jelenti, hogy a legátusként szolgálom abban a gyülekezetbe, ahova évenként beosztanak, jelenleg a nagyváradi belvárosi gyülekezetben. Nemrég elkezdtem a bagosi, szilágysomlyói gyülekezetekben is szolgálni.

Hogyan élted meg ezt az időszakot, és mi a véleményed erről a járványról?

M. T.: Először szkeptikus voltam ezzel a vírussal kapcsolatban. Mégis, a biztonság kedvéért alkalmazkodtam a törvényekhez. Később rájöttem, hogy az elővigyázatosság na-

gyon is helyénvaló volt. A járvány egyrészt nehéz, mégis jó időszak volt számomra. Az időm és a figyelmem is felszabadult, ami most nagy segítség.

Másodszorban, szerintem a járvány végső soron a hívők javára van. Arra vagyok és azt remélem, hogy a járvány által Isten megtanít értékelni a testvéri közösséget, a testvérek jelenlétét, akkor is, ha azok továbbra sem tökéletesek cselekedeteikben.

P. B.: Az első hetek könnyen mentek. De minél több idő telik el, annál jobban érzem a nyomasztó hatását a bezártságnak. Váradon a teológia udvarán nem sok változás volt az elmúlt négy hétben. Nem találkozok emberekkel és az órák is online folynak. Ez nem megszokott számomra, sokszor nem találom a helyemet. Mégis, Isten akkor is jó, amikor nekünk nem minden kellemes. Ő tudja, miért engedte ezt meg. Vigye is véghez a tervét ez által! Reménykedek abban, hogy mikor ezt a vírust elveszi Isten, akkor előjönnek az emberek Istent magasztalva, megújulva és lelki fellendülés követi ezt az időszakot. Imádkozom ezért.

Mit üzensz azoknak a fiataloknak, akik keresik a helyüket a szolgálatban? Miért felvételizzenek a teológiára?

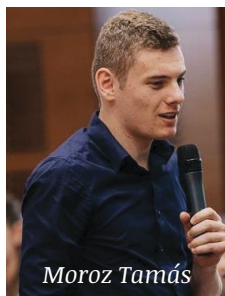
M. T.: Különösen a fiúknak az 1Tim 3:1-et üzenem. Ha valakiben megvan ez a vágy és a gyülekezete is felismeri nála ezt az ajándékot, akkor várjuk szeretettel a teológiára. Elsősorban magamnak, de minden fiatalnak üzenem az 1Tim 6:12-öt.

P. B.: Jól teszitek, ha keresitek. Csak keressétek buzgón (mert, aki keres, talál – Mt 7:7). Imdákozatok és nyissátok ki a szemeiteket. A mezők fehérek az aratásra. Ne csak nézzetek, hanem lássatok is. Ne legyetek olyanok, akik azt állítják, hogy keresik, de ha teendő adódik, akkor nem vállaljátok, mert nehéznek vélik. A teológia nemcsak lelkipásztoroknak való. Igazából minden hívő (a vezetők még inkább) kellene vágygion az Ige helyes értelmezésére, tanítására. A teológiai oktatás nagy mértékben hozzájárulhat ehhez. Ez már bőven elegendő ok a beiratkozásra.

Van-e valamilyen üzeneted a Szeretet olvasóinak?

M. T.: Harcoljuk meg a hit nemes harcát! Jézusban már győztesek vagyunk! Legyünk ezért a hétköznapiakban is azok, akik már vagyunk Jézus Krisztusban!

P. B.: Szeretnék egy elhanyagolt teendőt hangsúlyozni. Ez az imádság. Szükségünk van arra, hogy szüntelen imádkozzunk és könyörögjünk. Ez nagyon könnyen peremre szorul. Ha valamire nem jut idő a hétköznapi forgatagában, akkor az az ima. Pedig erre van leginkább szükségünk. Szólítsuk meg többször, hosszabban a mi Urunk Jézus Krisztust. Keressük a közösséget, amikor kiöntjük szívünket és kéréseinket. Itt az idő, hogy kapcsolatot ápoljunk Megváltónkkal.

Koszorú és ékszer

Egy éneket hallgattam, amelyben a szülők éneklik a gyermeknek, hogy legyen hite. Belegondoltam, hogy mi az, amit mi, felnőttek, szülők, nagymamák, testvérek, tanítók átadunk gyermekeinknek? Milyen a hit, amit átadunk nekik? Életvitelünk, beszédünk, mindennapi cselekedeteink mit tükröznek vissza? Tükrözik-e az Istenbe vetett szilárd hitünket? Panaszkodást vagy hálaadást látnak-e mindennapjainkban? Hitet vagy kétséget, kétség-

beesést? Hogyan kezdjük a napjainkat, hogyan zárjuk azokat? Milyen a fontossági sorrendünk? Mi kap hangsúlyt az életünkben? Mi az igazi kincs a számunkra? Jézus és a vele való kapcsolat? Vagy valami, valaki más? Kire támaszkodunk a bajban? Mit teszünk a jólétben? Készek vagyunk-e hálát adni, a bajban először Istenhez fordulni? Készek vagyunk-e leülni gyermekeinkkel Bibliát olvasni, imádkozni, beszélgetni? Szokás-e ez az életünkben? Erre tanítjuk-e gyermekeinket? Látnak-e, hallanak-e gyermekeink imádkozni, akár értük is? Hallanak-e rendszeresen hálát adni?

A gyerekkorban kialakított szokások életre szólóak lehetnek. A rossz, helytelen, már beidegződött szokásokat nehéz kijavítani, s egy jó szokást kialakítani nem kis feladat. Kitartás kell hozzá, sok gyakorlat, motiváció, példa. A gyermek a szüleitől, a hozzá közel álló felnőttektől mindent elles, s szinte tükröként adja néha vissza, amit látott, vagy hallott. Mint a szivacs, szív magába mindent. Ezért nagy a felelősségünk nekünk, felnőtteknek, hogy mit szívunk magukba, mivel tápláljuk a lelküket, a hitüket. A mosolygós, jókedvű anyukának általában mosolygós, jókedvű gyermekei vannak, s a durcás, vagy állandóan sóhajtozó, panaszkodó anyukának legtöbbször durcások a gyermekei is. Óvónőként is tapasztaltam, hogy mennyire képmása a gyermek a szülőnek.

Szeretnék óvónőként, nagynéniként én is élő példája lenni az igaz, mély hitnek, a jósnak, a szeretetnek, a türelemnek, a bibliaszeretnek, a jókedvnek, és Jézus tük-

rözni vissza a gyermekeknek, hogy majd felnőve lehessen jó példa, amire emlékezzenek. Ösztönzöm most magamat is, és másokat is, hogy nézzünk tükörbe, vizsgáljuk meg, hogy mit tükröz vissza életünk. Ott van-e a Jézusi lelkület bennem? Mi az, ami rossz, ami kivetni való? „Hallgass, fiam, apád intésére, és ne hagyj el anyád tanítását, mert ékes koszorú ez a fejeden és ékszer a nyakadon!” (Péld 1:8-9)

Kívánom, hogy életünk, tanításunk tényleg koszorú és ékszer lehessen gyermekeink számára.

Berecki Klára
(kids2jesus.blog)

Lesz-e ébredés?

*A szél fúj. Valahonnan jön, valahová megy.
Napok óta várta a tizenegy,
De még többen várták: mintegy százhuszan,
Mert ahogy Krisztus mondta, az úgy van.*

*A szél fúj és hallod zúgását, ha van füled.
Hallanod kell, hogyha nem vagy süket.
És látnod kell mind a tüzes nyelveket,
Ha megnyitotta Krisztus vak szemed.*

*A szél fúj. A tűz ég, vajon lesz-e ébredés?
Az igaz hívőknek ez nem kérdés.
Lesz egész biztosan, nincs más felelet.
Csakhogy nem mi indítjuk a szelet.*

*A szél fúj. Az ébredést kérni kell, s várni lehet.
De ne csapjunk mi soha nagy szelet,
És ne csiholjunk magunknak tüzet.
Lesz ébredés, igen! Isten szeret.*

Id. Veress Ernő, Gyergyó, 2007

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar
Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix

Főszerkesztő: Szabó László

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza
410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázással kapcsolatos kérdések: 0735 500 919

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy
a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzártá: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605